

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Ad Vnum Corpus Redactus

Philosophiæ R. P. Francisci De Oviedo Madritani Societatis Iesv Sacræ
Theologiæ Professoris Tomus II

**Oviedo, Francisco de
Lvgdvni, M.DC.LI.**

§. 1. Aliorum sententia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95526)

directe cognoscatur, probo neque ex hoc capite posse adhuc in entitatibus huiusmodi reflexivis hunc respectum inferri in cognitione ad seipsam terminatam, & cognita per se ipsa esse cognitionem, & esse cognita ex parte ipsius cognitionis formalissime est idem, quia per eandem entitatem omnino in se indivisibile, per quam cognitio dicitur talis, per eandem est cognita, neque minus intrinsece est huic cognitioni supra seipsam reflexiva esse cognitionem, quam esse cognitum: ergo qui huiusmodi entitatem, ut est in se, intuitivè cognosceret, non alia ratione in illa cognosceret rationem cognitionis, quam rationem cognitionis: ergo non in recto cognosceret ipsam, ut cognitionem, & in obliquo ipsam, ut cognitam, neque cognitio illa intuitiva cognitionis reflecteret supra seipsam hanc semel in recto, & quasi iterum in obliquo eandem attingeret, sicuti significatur his vocibus *cognitio sui ipsius*, sed tunc quod correspondet tanquam obiectum significatum per has voces *cognitio sui ipsius*, non sicut per illas significatur unum in recto, & aliud in obliquo; sed utrumque æquè in recto, & ut omnino indistinctum, & indivisibiliter idem eodem omnino modo sicuti in re se habet, ex vi intuitivæ cognitionis representaretur. Neque adhuc in hac cognitione reflectente supra se ipsam fundamentum reperiri potest quod in actione & passione reperitur, ut possit diverso modo capi cum diversis connotatis in recto, & in obliquo, quia entitas physica, quæ actio & passio dicitur connotat principia realiter distincta in ordine ad quæ dicitur actio, & passio, & ita, adhuc qui intuitivè cognosceret talem entitatem, cognosceret dici actionem per ordinem ad principium actuum, & dici passionem per ordinem ad principium passivum, in illa verò cognitione supra se ipsam reflectente intrinsece per se ipsam quolibet connotato secluso diceretur cognitio, & diceretur cognita absque ulla distinctione ex parte ipsius, ut cognitionis, & ut cognite. Adeo vera est doctrina tradita, ut si consideremus cognitionem divinam reflectentem non supra aliquod attributum distinctum formaliter à cognitione, aut supra essentiam, si hæc ab essentia formaliter distinguitur, sed formalissime supra ipsam rationem formalem cognitionis, neque per intellectum præcendere poterimus in ipsa cognitione rationem actus, & rationem obiecti, quia nulla formalitas est in ea cognitione formaliter ut cognitio est, quæ non sit cognita, & quæ non se teneat quasi ex parte obiecti, neque aliter cognoscitur quam est, quæ ratione asserit Henr. tract. 1. disp. 4. c. 1. n. 6. rationem formalem cognitionis diuinæ, ut cognite per se ipsam non habere rationem obiecti, quia in tali cognitione reflectente supra suam formalitatem, non potest, neque per intellectum reperiri duplex ratio, quarum una habeat formalitatem actus, & altera formalitatem obiecti.

Ex doctrina tradita solutio habet fundamentum quo intendebat P. Ruiz probare huiusmodi entitates supra se ipsas reflectentes dicere respectum transcendentalem ad seipsas, negandum enim est ex vi cognitionis quæ intuitivè cognoscerentur, cognoscendas esse oblique, ut possint directè cognosci, quod non ita euenturum iam probavi. Similiter dicendum est cognitione supra seipsam reflectente non distinguui à ratione formali talis cognitionis ratione reflexionis, seu illud quod significatur per illa verba *sui ipsius*, quia cum dicitur huiusmodi cognitionem esse cognitionem *sui ipsius* cognoscitur ex vi intuitivæ cognitionis per modum unius simplicissimæ, & impartibilis entitatis, quæ secundum se totam in recto cognoscitur, & nulla ratione in obliquo. Testimonium Angelici Doctoris rem non probat, & extra intentum Doctoris Angelici adducitur, quia sanctus Doctor loco citato tantum intendebat explicare Deum quædam obiecta amare necessitate antecedenti, alia necessitate ex suppositione, & verba supra citata dixit ad significandum Deum se ipsum amare necessitate necessitate antecedenti, neque legenti articulum D. Thomæ dubitare licebit hanc fuisse illius mentem, & nihil de transcendentalibus respectibus ex prædictis verbis posse deduci.

PUNCTUM IV.

De connexione causæ cum possibilitate effectus.

§. I.

Aliorum sententia.

Non disputo in præsentium, an causa transcendentaliter referatur ad effectum; sed an habeat connexio-

nem cum effectu saltem ut possibili, quæ duo realiter distinguntur ut probabo Punct. 6. ubi dicam causam creatam non connexam cum existentia, neque cum possibilitate effectus, quem in se virtualiter continet.

Causam creatam necessariam habere connexionem docet communis sententia. Idem de increata docent Grat. 1. in 1. p. lib. 3. contr. 1. tract. 6. disp. 1. sect. 5. n. 25. & cetera tract. 2. disp. 3. P. Soar. c. 9. n. 13. ubi fatetur deficere qualibet creatura possibili Deum defecturum. P. Her. tract. de scientia disp. 5. c. 4. P. Salas 1. tract. 2. disp. 4. sect. 2. n. 13. P. Falol. q. 12. art. 18. n. 68. consentit P. Didac. Ruiz tom. de Trinitate disp. 5. sect. 2. concl. 4. ubi docet Verbum Dei futurum esse aliud quidditativè diversum à verbo, quod genitum est, si creature fuissent possibiles.

Omnipotentiam nullam habere connexionem cum creaturâ possibilitate defendunt P. Vasq. t. 1. in 1. p. disp. 6. c. 2. & disp. 50. c. 4. §. 6. & latè disp. 104. c. 6. Basil. Legion. in quodlibet. q. 8. Scholastica c. 5. & relect. 5. P. Arub. t. 1. in 1. p. disp. 30. disp. 99. cap. 3. ubi docet oppositum probabiliter dici non posse, & contendit idem docuisse P. Soar. in Metaph. disp. 30. sect. 15. & 26. & disp. 47. sect. 15. & 26. quod fundamentum non caret. Idem tenet P. Alarcon tract. de scientia disp. 2. c. 4. De causis creatis eadem ratione philosophantur, Basil. Legionens. supra & P. Font. Met. c. 1. sect. 4. ubi ait maximam Philosophiæ partem sentire scientiam non referri ad obiectum, neque sensus ad qualitates, neque materiam ad formam essentiali habitu, sed ad accidentali, possidere has entitates in alia vita ut in se sunt sine aliquo respectu cognosci, qui omnes consequenter dicunt materiam nullam habere connexionem cum forma, quæ ex illa potest educi, omnes enim entitates create relatione dicunt ad illas, cum quibus sunt connexæ, & nulla potest quidditativè, adhuc in alia vita, cognosci non cognita alia, cum quæ, saltem ut possibiles, connexionem habet necessariam. Consentunt plures ex polioribus recentibus, & P. Arriag. communis sententiæ propugnator fatetur disp. 6. c. 3. nulla experientia, neque ratione à priori, aut à posteriori posse impugnari sententiam, quæ huiusmodi connexionem, & relationem inter causam & effectum, ut possibilem negat: ex quo infero absque experientia, & sine ratione à priori, aut à posteriori connexionem istam inter causam, & effectum defendi, si enim aliqua esset ad hanc connexionem propugnandam, eadem impugnaretur sententia, quæ hanc negat connexionem.

Mediam aliam sententiam meditat est P. Ripald. t. 1. de supernat. disp. 32. sect. 2. ubi docet omnem creatam potentiam connexionem habere cum possibilitate effectuum, quos potest naturaliter producere, & respectu cuius potentia naturalis dicitur, nullam tamen connexionem habere cum effectibus, quos tantum supernaturaliter alio principio adiuta valere efficere, respectu quorum potentia obdientialis dicitur. Itaque asserit repugnante quacunque naturali cognitione, quam modo intellectus naturaliter potest producere repugnaturum intellectum, nulla tamen cognitione naturali repugnante, etiam omnes actus supernaturales fidei, & charitatis aliarumque virtutum infusarum repugnarent intellectum, potentiaque, quæ his actibus supernaturalibus modò se exercent eandem omnino absque ulla repugnantia permanens. Plures pro hac sententia refert, quos omnes ab se adducit.

§. II.

Propria sententia.

Conseo causam increatam, & creatas omnes nullam habere connexionem cum possibilitate alicuius effectus, quem naturaliter, aut supernaturaliter possit producere, sed quocumque effectu repugnante illius virtutè productivam eandem omnino permanens, etiam talis effectus non repugnaret. Disponat animi ad assensum huius conclusionis nullam experientiam, aut rationem à priori, aut à posteriori reperiri, quæ oppositam suadeat, & probet dari huiusmodi connexionem inter causam, & possibilitatem effectus, quem in sua virtute continet, quod fatetur Arriag. supra citatus. Deinde monco præcisam possibilitatem effectus, seu effectum, qui non existit, possibilem esse, nihil esse physicum in rerum natura actu existentis, & dū effectus possibilis non existit, æquè non esse ac chimæ, quæ intrinsece repugnat ut probavi Controv. 2. Punct. 1. hoc